

LBRIS

We know
books Mihai Firică

Dragostea cu parfum de migdale amare

Prefață de Octavian Soviany

Ilustrații de Marcel Voinea

Editura Vinea
București 2022

Timpul subiectiv și timpul istoriei,
de Octavian Soviany/ 5

O SINGURĂ ARIPĂ/ 9

Tu zâmbești doar seara/ 13

Undeva în întuneric/ 15

Acolo unde nu te gădesc/ 17

Ghetoul roz/ 19

Povești pentru copiii neascultători/ 21

Inele de iarbă pierdute în oceane necunoscute/ 23

Un pumn de țărână/ 25

Pâinea Soarelui/ 26

O singură aripă/ 27

Joc în doi/ 31

Noiembrie. La final/ 32

Bascheții tăi colorați/ 33

Vagonul cu vise/ 35

Februarie doar cu tine/ 37

Am știut numele tău dar l-am uitat/ 39

Iepurele verde din tablă/ 43

ARIPA ABSENTĂ/ 57

Copacul roșu/61

Katia, unde este copilul tău?/ 62

Cărți poștale nescrise/ 63

Bucha/ 64

44 de linguri, 43 de cuțite/ 65

Furia de la miezul nopții/ 66

Totul s-a petrecut sub ochii noștri/ 69

În gara din care nu va mai pleca nimeni/ 70

KYIV/ 71

Fără zgomot/ 72

U2/ 73

Cu Ivan pe urmele noastre/ 74

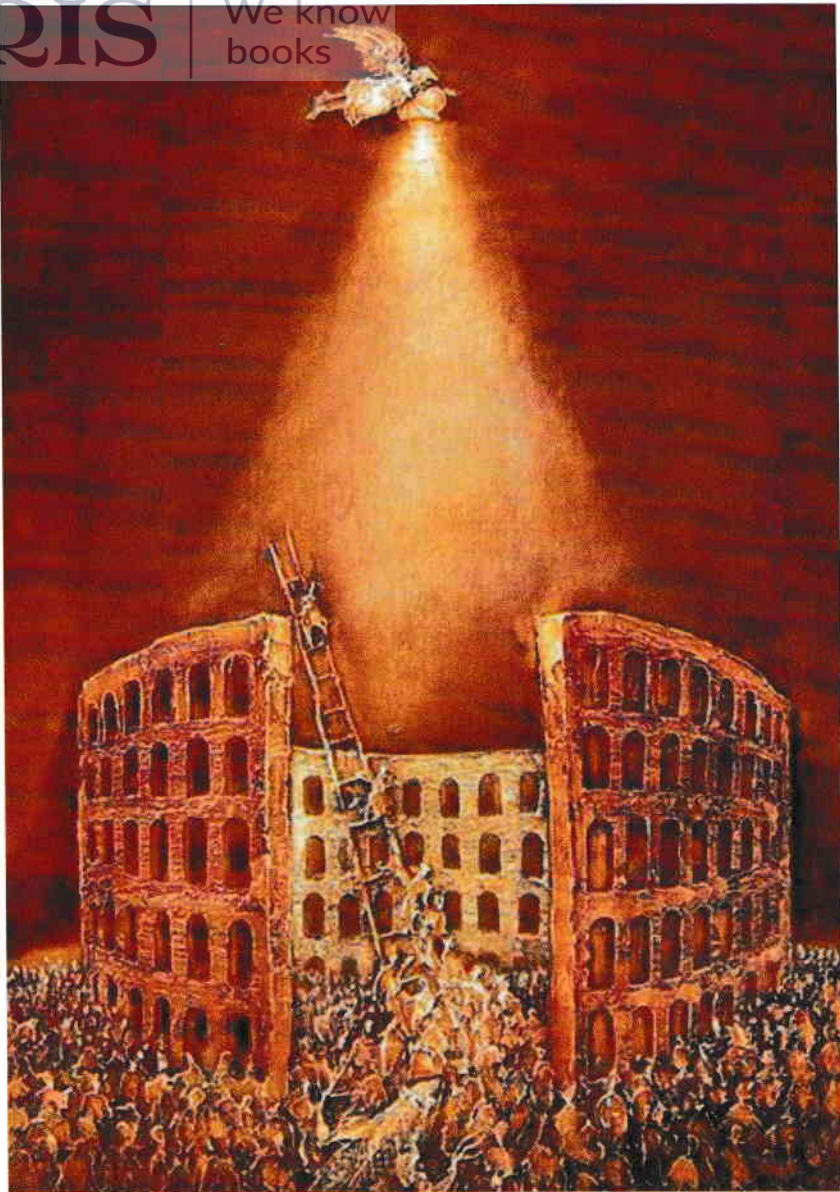
Ce ar mai fi de zis/ 76

Note biobibliografice/ 83

LBRIS

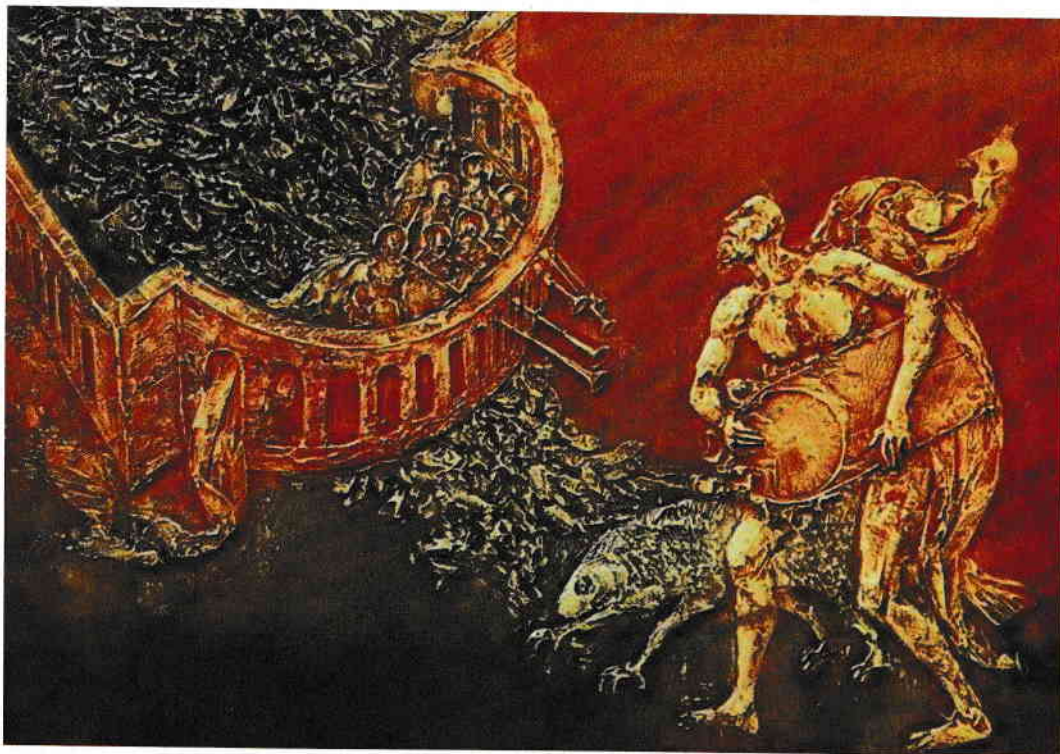
We know
books

O SINGURĂ ARIPĂ

LIBRIS

We know
books

Tu zâmbești doar seara.

Pereți de ceară absorb rugăciunea,
pe coji de nucă stau de vorbă cu Dumnezeu,
silabisesc în șoaptă, mângâi cuvintele.

Sfinții îmi erau prieteni înainte de a fi sus-puși,
lângă El să-i fie de folos la o adică
– îmi deveniseră inutili oricum.

Poate că unii vor reveni prin decădere,
se vor ascunde printre rădăcini
tânjind după lumină.

Din orașul răsturnat cad sori.

Inima ta e un animal cald ghemuit în brațele mele,
noaptea e rece, are stele rotunde și palide,
se desface în zeci de petale dimineața
când nu ne mai știm numele
și de ce, de când și ale cui sunt toate aceste fotografii
din care ne privesc străini.

Înot într-o puzderie de cioburi strălucitoare
– o pasăre care ne acoperă cu aripile întinse
ne lovește cu clonțul de aur –
nu-ți vei aminti numele meu
când vei privi fotografia decolorată și îngălbenită.
Asta se întâmplă când femeile tinere își taie părul
și-l poartă vântul de colo până colo.

Undeva în întuneric mă văd,
cel care așteaptă cu zâmbetul înghețat,
ironia în colțul gurii.

Crizantema de cenușă și casa ferecată,
un tablou alb atârnat cu susul în jos
și oase sfărâmicioase la simpla atingere –
din vis cad în vis când chipul îmi dispare
când tu renunți să-mi mai strigi numele
strivit de uitare.

O zi cât mai lungă mi-am urat,
am regretat că nu l-am oprit să-l strâng în brațe,
să mi-l lipesc de piept,
să ne sincronizăm bătăile inimilor
Muma pădurii se joacă –
găsirea locului e o artă
ca misiunea de a supraviețui între prieteni și mese rotunde,
plecări de acasă niciunde și reîntoarceri cât mai târzii.

Lacrimă după lacrimă – dar încă respir.

Și dacă voi fi stană de piatră viața întreagă
și dacă nici anii prea mulți nu-mi vor ajunge,
tot stăruitor ca lacrima pe obrazul unui copil rătăcit
am să te aștept.

M-am trezit și uitasem toate limbile pământului.
Asta mi se întâmplă de fiecare dată
când nu te găsesc lângă mine.
Nu mă vei crede,
privind în urma ochiului scurs și tot îmi pare firesc
– o rană golită de carnea albastră.
Și dacă n-am avut norocul să mă sting de tânăr,
să mă reaprind din dragoste de tine și tot așa,
cu carnea arzând,
toate orele mi-au rămas înfipite adânc în creier,
litere care ustură ca fierul încins.
În măruntaie,
viitorul citit în viscere de femei ascunse în focul negru.
Împachetez visul de insectă
în mii de gesturi cu care vreau să te surprind.

Mi-am văzut trupul plutind,
zburam paralel lângă mine,
un eu dublu.

M-am întrebat dacă altcineva ne privește.
Cine Dumnezeu știe câți suntem pe lumea asta,
câți rămânem și câți ajungem la capăt.

Dansator pe sârmă la ultimul pas,
călător în neant.

Cad în vid.

Totul în jur e de revizuit,
nu-mi vine ușor să vorbesc și să rescriu.
Cad și nu mai vreau să visez că mă ridic.